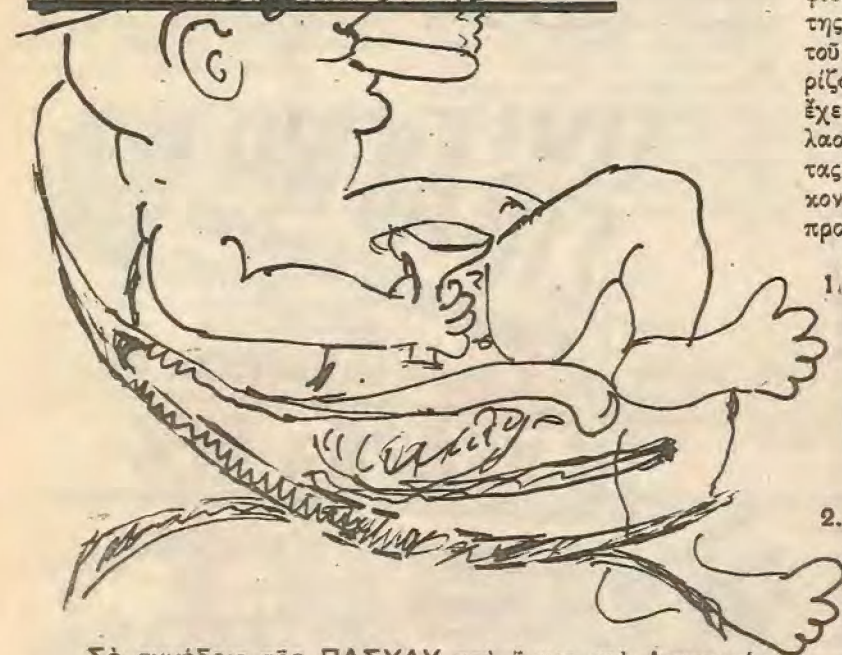

- Η ΕΞΟΔΟΣ ΤΟΥ «ΧΟΡΑ»
- Η ΔΙΚΗ ΣΑΜΨΩΝ
- ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
- ΜΙΣΘΟΙ
- ΤΟ ΚΟΜΜΑ

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

ΣΗΚΩΝΟΥΝ ΤΑ ΒΑΡΗ

Σε συνέδριο της ΠΑΣΥΔΥ που έγινε στη Λευκωσία την περασμένη Κυριακή, υιοθετήθηκαν ξανά όρισμένες πολύ σωστές θέσεις. Συγκεκριμένα, ξανατονίσθηκε η σημασία της κάθαρσης για τη λειτουργία του κρατικού μηχανισμού, ενώ στον τομέα των εργατικών προβλημάτων θίχθηκε ξανά το οξύτατο πρόβλημα της άνισομερούς κατανομής των οικονομικών βαρών.

Είναι πιά χιλιοσιπωμένο πως τα σπασμένα της Τουρκικής εισβολής τάχουν πληρώσει ή εργατική τάξη και οι πρόσφυγες. Σήμερα, ακόμα, μετά τις τόσες διακηρύξεις από τους κύκλους του κεφαλαίου για επαναδραστηριοποίηση, ο ιδιωτικός τομέας εξακολουθεί να συνεισφέρει ψίχουλα στο ταμείο των προσφύγων.

Οι στήλες της Σοσιαλιστικής Έκφρασης έχουν πολλές φορές ασχοληθεί με τα εργατικά προβλήματα, τα δικαιώματα της εργατικής τάξης, το ξεζούμισμα του Κυπριακού πλούτου από την οικονομική олигарχία, καθώς και τη σημασία μιας σωστής οικονομικής πολιτικής για τη διεξαγωγή ενός συνεπούς απελευθερωτικού αντιιμπεριαλιστικού αγώνα.

Όλα αυτά έχουν διαπιστωθεί. Όπως και το πρόσφατο συνέδριο της ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ., έχει σωστά διαπιστώσει την εκμετάλλευση που υφίσταται η εργατική τάξη και οι πρόσφυγες. Βέβαια δεν αρκούν μόνο οι διαπιστώσεις. Όλοι οι εργαζόμενοι θα πρέπει να μπουν άμέσως στον αγώνα για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους. Δεν είναι νοητό να κρατούνται οι μισθοί στα σημερινά επίπεδα ενώ από την άλλη οι τιμές ανερχονται και οι κεφαλαιοκράτες πλουτίζουν.

Το πρόβλημα είναι ασφαλώς γενικότερο. Και δεν πρέπει να το αντικρύζουμε απλώς και μόνο από τη σκοπιά των συνδικαλιστικών αιτημάτων.

Χρειάζεται ένα γενικότερο οικονομικό πρόγραμμα βασι-

σμένο πάνω στις αρχές της κοινωνικής διαδικασίας, το οποίο να μπορεί να αντιμετωπίσει και να λύσει τα εξόχιστα οικονομικά προβλήματα που απασχολούν τον Κυπριακό λαό.

Η Σοσιαλιστική Νεολαία ΕΔΕΝ έχει προτείνει ένα οικονομικό πρόγραμμα, που ψηφίστηκε από το Παγκύπριο της Συνέδριο στις 3 και 4 του Γενάρη 1976. Αγαγγίζοντας τη σπουδαιότητα που έχει η οικονομική άντοχή του λαού στον αγώνα και έχοντας υπόψη τα σημερινά οικονομικά δεδομένα η ΕΔΕΝ προτείνει:

1. Κρατικοποίηση των βασικών τομέων της οικονομίας (Τράπεζες, ασφάλειες, εξαγωγικό-εισαγωγικό εμπόριο, μεταλλεία, πετρελαιοειδή).

2. Πλήρης απασχόληση - όχι απολύσεις. Αν δεν υπάρχει δουλειά για όλους, μείωση των ωρών εργασίας χωρίς μείωση απολαβών. Στην περίπτωση που μια εταιρεία δεν αποδέχεται αυτούς τους όρους να μπαίνει κάτω από την κοινή διαχείριση κράτους, προσωπικού, διεύθυνσης.

3. Δημιουργία κρατικών επιχειρήσεων με κοινή διαχείριση του κράτους, προσωπικού διεύθυνσης.

4. Παροχή χαμηλοτόκων δανείων σε αγροτικούς συνεταιρισμούς.

5. Διάθεση κρατικής, εκκλησιαστικής και άλλης ανεκμετάλλευτης γης σε γεωργικούς συνεταιρισμούς για καλλιέργεια.

Αυτά είναι τα βασικά οικονομικά μέτρα που προτείνει η ΕΔΕΝ, και που αποτελούν αναγκαία προϋπόθεση για ένα μακροχρόνιο και σκληρό αγώνα μέχρι την απελευθέρωση. Και παρά τις αντιδρά-

σεις της οικονομικής ολιγαρχίας ή οργάνωσή μας είναι αποφασισμένη να παλαίψει για να υιοθετηθούν όλα εκείνα τα μέτρα

που θα περιορίσουν την εκμετάλλευση, και θα άτσαλώσουν την άντοχή του εργαζόμενου λαού στον αγώνα για τη λευτεριά της Κύπρου.

Η ΚΥΠΡΟΣ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟ ΛΑΟ ΤΗΣ

Τις τελευταίες μέρες μία άτυχής δήλωση έγινε αντικείμενο εκμετάλλευσης από την αντίδραση. Η δήλωση προερχόταν από τον Μακάριο στη συγκέντρωση της Πλατείας Έλευθερίας στις 20 Ιουλίου και έλεγε ότι η Κύπρος ανήκει στη Δύση. Ο λαός που βρισκόταν συγκεντρωμένος αντέδρασε απαντώντας ότι η Κύπρος ανήκει στον λαό της.

Η δήλωση αυτή είχε αποτέλεσμα να ρίξει λάδι στην φωτιά του αντικομμουνισμού που άναψε η αντίδραση για να προωθήσει τις αντιλαϊκές θέσεις της.

Έντειναν λοιπόν τον αντικομμουνιστικό τους αγώνα και παράλληλα μας τονίζουν ότι η λύση του Κυπριακού θα προέλθει από τις δυτικές κυβερνήσεις.

Πού ανήκει όμως η Κύπρος; Στη Δύση ή στο λαό της;

Πράγματι η Κύπρος έχει πολιτιστικούς δεσμούς με τη Δύση που κατά κύριο λόγο προέρχονται από το γεγονός ότι η Κύπρος ήταν αποικία της Αγγλίας και το ότι η οικονομική ολιγαρχία της Κύπρου είναι εξαρτημένη από τον ιμπεριαλισμό.

Πιο σημαντικό όμως είναι το γεγονός ότι τα σημερινά κακά της Κύπρου είναι προϊόν ιμπεριαλιστικής επίθεσης. Και η ιμπεριαλιστική επίθεση έγινε για να έυξηρετηθούν τα συμφέροντα των τάξεων που κυβερνούν τη Δύση. Οι αντιδραστικές δυνάμεις όταν λένε Δύση εννοούν ακριβώς αυτές τις άρχουσες τάξεις.

Για κάποιον που θέλει να προωθήσει τα συμφέροντα του Κυπριακού λαού το θέμα αυτό πρέπει να είναι καθαρό. Τα συμφέροντα των τάξεων που κυβερνούν τις Δυτικές χώρες και ειδικά την Αμερική, την Δ. Γερμανία και την Αγγλία έρχονται σε άμεση αντίθεση με τα συμφέροντα μας. Γι' αυτό το λόγο είναι αντικειμενικά έχθροί μας.

Το να λέμε ότι ο τόπος μας ανήκει στους έχθρους μας και ότι περιμένουμε λύση του προβλήματος μας από αυτούς είναι σαν να ξεπουλούμε τον τόπο μας.

Βέβαια η οικονομική ολιγαρχία έχει κοινά συμφέροντα με τις δυτικές άρχουσες τάξεις γι' αυτό και πιστεύει ότι ανήκει στη Δύση.

Οι Κύπριοι εργαζόμενοι όμως δεν έχουν τίποτε το κοινό ούτε με την οικονομική ολιγαρχία ούτε με τις Δυτικές δυνάμεις. Κοινά συμφέροντα έχουμε με τους εργάτες των Δυτικών χωρών που αγωνίζονται για την απελευθέρωση τους από την οικονομική καταπίεση της δικής τους άρχουσας τάξης. Αυτοί είναι οι σύμμαχοί μας στη Δύση και σ' αυτούς πρέπει να στραφούμε.

Η Κύπρος δεν είναι άμπελοχώραφο κανενός και ανήκει σ' αυτούς που δουλεύουν τη γη και τα εργοστάσια της, δηλαδή τους Κύπριους εργαζόμενους.

Αν ανήκει σε κάποιο χώρο αυτός είναι τότε το αντιιμπεριαλιστικό στρατόπεδο όπου ανήκουν όλοι οι λαοί που αγωνίζονται για εθνική λευτεριά και κοινωνική δικαιοσύνη.

σοσιαλιστική

εκφραση

Η ΕΞΟΔΟΣ

ΤΟΥ

«ΧΟΡΑ»

ΠΟΛΙΤΟΦΥΛΑΚΗ

Η άμυνα της Κύπρου δεν είναι αδύνατη αν στη προσπάθεια συμμετέχει ολόκληρος ο Κυπριακός λαός. Η Σ.Ε. έχει πει πολλές φορές πως αυτή η συμμετοχή πρέπει να γίνει μέσα στα πλαίσια μιας παλλαϊκής πολιτοφυλακής με δημοκρατικό έλεγχο. Όταν ο κάθε Κύπριος συμμετέχει ενεργά στη προσπάθεια της άμυνας, όταν ξέρει πως μπορεί να προσφέρει, θα μείνει στη θέση του να αγωνιστεί για να υπερασπιστεί τον τόπο του. Αν όχι, τότε θα ξαναδούμε το θλιβερό φαινόμενο της μαζικής φυγής, του πανικού και του χάους που ζήσαμε στην προηγούμενη εισβολή.

Πέρα από τις δυνατότητες άμυνας που προσφέρει, μια πο-

Φυσικά οι ΗΠΑ παίζουν με τη φωτιά. Είναι πολύ πιθανό τα γεγονότα να ξεφύγουν από τον έλεγχο τους όπως έγινε ξανά και ξανά τα τελευταία χρόνια. Η Αγκυρά και ο Λίβανος είναι τα πιο πρόσφατα παραδείγματα. Πιο κοντά μας, το Κυπριακό, είναι ένα μνημείο κακών υπολογισμών από μέρος του ιμπεριαλισμού. Στο Αιγαίο πολύ εύκολα ένα τυχαίο γεγονός θα μπορούσε να δώσει φωτιά και να ανατρέψει τις Αμερικανικές επιθυμίες.

ΘΑΝΑΣΙΜΟΙ
ΚΙΝΔΥΝΟΙ

Αν κάτι τέτοιο συμβεί, αν υπάρξει μια σύγκρουση στο Αιγαίο, έστω και αν τελικά οι Αμερικανοί καταφέρουν να την

ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ

Ποια είναι η ουσία της διαμάχης; Πολύ λίγες αντιδικίες μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας είχαν τόσο ξεκάθαρο οικονομικό βάθος. Αυτό που παίζεται στο Αιγαίο είναι ποιος θα μοιραστεί με την μία ή την άλλη Αμερικανική εταιρεία τα πετρέλαια που κρύβει η ύφαλοκρηπίδα. Ούτε η Ελλάδα ούτε η Τουρκία διαθέτουν την τεχνολογία για την εκμετάλλευση αυτών των πετρελαίων. Αναγκαστικά αυτή η εκμετάλλευση θα δοθεί στον «μεγάλο σύμμαχο» τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

Με μια πρώτη ματιά θα λέγαμε κανείς πως οι ΗΠΑ λίγο θα νοιάζονταν για το ποιος θα τους δώσει το δικαίωμα εκμετάλλευσης των πετρελαίων. Και πράγματι αυτή ήταν η θέση τους αν ήταν βέβαιοι πως η σημερινή εξάρτηση των δύο χωρών θα συνεχιζόταν για πολύ ακόμα. Όμως μετά την πτώση της Χούντας στην Ελλάδα η Αμερικανική κηδεμονία δεν στέκεται σε στέρεη βάση. Ο Έλληνας λαός έχει επαναστατικό πνεύμα σε μεγάλο βαθμό και αποτελεί μόνιμη απειλή για τα ιμπεριαλιστικά δεσμά. Έτσι το δίλημμα για τους Αμερικανούς παίρνει άλλες διαστάσεις. Από τη μια θα προτιμούσαν Τουρκικό έλεγχο των πετρελαίων του Αιγαίου από την άλλη όμως χάνουν μήπως με μια νέα επεμβολή της Ελλάδας προκαλέσουν πιο ριζικές αλλαγές απ' ό,τι και αυτή η πτώση της Χούντας μετά την ταπείνωση στο Κυπριακό.

ΑΔΙΕΞΟΔΟ

Μέσα σ' αυτό το αδιέξοδο το μόνο που απομένει στους Αμερικανούς είναι η προσπάθεια να συγκρατήσουν μια δυνατή ισορροπία που αφήνει το θέμα ανοιχτό ελπίζοντας σε πιο εύνοϊκές συνθήκες στο μέλλον. Ταυτόχρονα ο πόλεμος νέων που γίνεται αποπροσανατολίζει τον Ελληνικό λαό που στρέφει την προσοχή του στον άμεσο κίνδυνο του θεμενίου πολέμου με την Τουρκία και μακριά από την ιμπεριαλιστική διεύθυνση που συνεχίζεται.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Στις 29 του Ιουλίου όριστηκε η δίκη των ατόμων που συνέλαβε η αστυνομία κατά την διάρκεια της τελευταίας μεγάλης διαδήλωσης έξω από την αμερικανική πρεσβεία, σ' ένδειξη διαμαρτυρίας για τις αμερικανοτουρκικές συμφωνίες. Όπως είναι γνωστό, η αστυνομία παρουσιάστηκε πάνοπλη, με ρόπαλα, δακρυγόνα, άσπιδες, αντιδιαδηλωτικές εξαρτήσεις και άλλον «ειδικόν εξοπλισμό» για να προστατεύσει την αμερικανική πρεσβεία. Όπως θυμάται, επίσης, ο λαός, η διαδήλωση ήταν μαχητική και δυναμική και η αστυνομία έκαμε το κάθε τι για να την καταπνίξει.

Έτσι συνέλαβε αρκετά άτομα, μεταξύ των οποίων και μερικούς συναγωνιστές μέλη της ΕΔΕΝ.

Η Σοσιαλιστική Νεολαία ΕΔΕΝ πιστεύει ότι η στάση της αστυνομίας υπήρξε προκλητική, γιατί, πρώτο, δεν δικαιολογείται ο ζήλος που επέδειξε στο να προστατεύσει την αμερικανική πρεσβεία, και, δεύτερο, αν πράγματι υπήρξαν στις εκδηλώσεις προβοκάτορες, όπως λέγει η αστυνομία, τότε θαπρεπε να συλληφθούν αυτοί και όχι οι αγωνιστές μέλη μιας οργάνωσης, που έδωσε το παρόν της σ' όλες τις δύσκολες στιγμές του λαού μας τα τελευταία χρόνια.

Πιο σημαντικό είναι το γεγονός ότι οι πραξικοπηματίες κινούνται ακόμα ελεύθεροι και όπως φαίνεται δεν υπάρχει καμιά πρόθεση να συλληφθούν και να δικαστούν. Αντίθετα, βλέπουμε να δικάζονται άνθρωποι που πρόσφεραν στην αντίσταση, και που εκφράζουν τα αντιιμπεριαλιστικά αισθήματα του κυπριακού λαού. Η κατάσταση είναι απαράδεκτη.

ΟΙ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΙ

Σειρά εγκλημάτων διαπράσσεται στο Λίβανο σε βάρος των Παλαιστινίων, που από τη φύση του αγώνα τους είναι ταγμένοι στο πλευρό του Κυπριακού λαού. Οι αγώνες των Παλαιστινίων είναι γνωστοί. Όπως είναι γνωστή και η προπαγάνδα των ιμπεριαλιστών, που μάταια προσπαθούν να τους παρουσιάσουν σαν τρομοκράτες. Σήμερα ο ιμπεριαλισμός και άλλες αντιδραστικές δυνάμεις χτυπούν τους Παλαιστίνιους με πρωτοφανή αγριότητα, σε τέτοιο μάλιστα βαθμό βαρβαρότητας που η όλη κατάσταση αποτελεί προσπάθεια γενοκτονίας.

Δεν μπορούμε παρά να εκφράσουμε το μεγάλο μας θαυμασμό για την αντίσταση που προβάλλουν οι Παλαιστίνιοι στο Λίβανο. Ελπίζουμε και πιστεύουμε πως η νίκη θα είναι δική τους.

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΟΙ

Γνωστή εφημερίδα της Δεξιάς, που θέλει να εμφανίζεται σαν ανεξάρτητη και υπερκομματική, ενώ ταυτόχρονα υποστηρίζει με συνέπεια το νέο χρεωκοπημένο κατασκεύασμα της Δεξιάς, το «Δημοκρατικό Συναγερμό», έγραψε πριν λίγες μέρες ότι οι Τουρκοκύπριοι έχουν πάψει να είναι αδελφοί μας γιατί δήθεν έχουν πάρει τα σπίτια των Ελληνοκυπρίων προσφύγων. Τό επιχείρημα είναι άνοητο, γιατί όλοι γνωρίζουν ότι οι Τουρκοκύπριοι μεταφέρθηκαν στο Βορρά με τη βία και πως σήμερα πάλι δεν έχουν καμιά δυνατότητα ν' αντιδράσουν λόγω ακριβώς της φασιστικής βίας που εφαρμόζει ο Ντενκτάς και η Αγκυρά.

Αλλά εκείνο που έχει σημασία στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι το ότι το πιο πάνω επιχείρημα δεν ευσταθεί, αλλά ότι η Δεξιά προσπαθεί να οδηγήσει στην έξαρση, σωθινιστικών αισθημάτων, για να μπορεί μετά να δρέψει τους καρπούς σαν «έθνικοφρων» παράταξη. Όσο για την «έθνοφροσύνη» σταμάτησε από καιρό να είναι τίτλος τιμής.

ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Παράλληλη είναι και η αντικομμουνιστική εκστρατεία που άρχισε να διεξάγει ο Δημοκρατικός Συναγερμός και άλλοι κύκλοι που τον υποστηρίζουν. Είναι κι αυτό ένα από τα τελευταία καταφύγια της Δεξιάς. Αυτό δεν σημαίνει ότι η κατάσταση δεν είναι σοβαρή.

Σήμερα που η εργατική τάξη και οι πρόσφυγες υποβαθμίζονται σχεδόν αποκλειστικά τα οικονομικά δεινά της εισβολής, σήμερα που η οικονομική ολιγαρχία προσπαθεί να διαδώσει την ήττοπάθεια και να επιβάλει τη γραμμή της υποχώρησης, η αντικομμουνιστική ύστερία έχει ιδιαίτερη σημασία. Αποτελεί προσπάθεια για να κρατηθεί ο λαός μακριά από τους άγαντες για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων του, τόσο στο πεδίο των εργατικών δικαιωμάτων όσο και στο πολιτικό πεδίο, όπου η λαϊκή συμμετοχή είναι απαραίτητο στοιχείο για την αποφυγή προδοσιών και φόβος για την οικονομική ολιγαρχία.

περιορίσουν και να την ελέγξουν, η Κύπρος διατρέχει θανάσιμους κινδύνους. Μέσα στη γενική σύγχυση ο Τουρκικός στρατός θα αρπάξει την ευκαιρία για μια νέα προώθηση, για δημιουργία νέων τετελεσμένων και την μετατροπή του Κυπριακού σ' ένα μέρος της γενικότερης Ελληνοτουρκικής διαμάχης.

Για μια ακόμη φορά γίνεται τραγικά φανερό πως η άμυνα της Κύπρου αποτελεί πρώτο καθήκον του Κυπριακού λαού. Αν μια Τουρκική επίθεση χρειά στεί μόνο μερικές μέρες για να δώσει στον Τουρκικό στρατό σοβαρά εδαφικά κέρδη, ο διεθνής παράγοντας δεν θα μπορέσει να παίξει κανένα σοβαρό ρόλο. Από την άλλη το να μεταθέσουμε την ευθύνη της άμυνας της Κύπρου στην Ελλάδα ισοδυναμεί με αποδοχή της κατάλυσης του Κυπριακού κράτους και τελικά με προώθηση της διπλής ένωσης.

λιτοφυλακή που ελέγχεται από τον ίδιο το λαό θάχει και άλλα ενεργητικά αποτελέσματα: ο φασισμός δεν θα μπορεί να σηκώσει κεφάλι. Ο λαός θα αισθάνεται ασφαλής και θα δημιουργηθούν οι συνθήκες, που μαζί με άλλα οικονομικά μέτρα θα κάμουν δυνατή την επιδίωξη της Κύπρου.

Η έξοδος του «Χόρα» πρέπει να μūs προβληματίζει άμεσα. Οποιαδήποτε κι αν είναι η εξέλιξη των γεγονότων στο άμεσο μέλλον, απέδειξε ένα τραγικό γεγονός. Ότι η Κύπρος δεν είναι ακόμα σε θέση να αντιμετωπίσει πρόγραμμα και με δεδαισγμένα μια σοβαρή κρίση. Πρέπει χωρίς καθυστέρηση να στήσουμε μια ισχυρή άμυνα, να προχωρήσουμε θαρραλέα στην δημιουργία μιας παλλαϊκής πολιτοφυλακής. Δεν υπάρχουν περιθώρια για δισταγμούς. Τα γεγονότα μπορεί να μūs προλάβουν.

ΑΘΗΝΑ 1965

Ο Έλληνικός λαός αγωνίζεται ενάντια στη Κυβέρνηση των άποστατών

ΣΩΤΗΡΗΣ ΠΕΤΡΟΥΛΑΣ

21 Ιούλη 1965: Έχει περάσει μία βδομάδα από το βασιλικό πραξικόπημα που ανάντησε την νόμιμη δημοκρατική κυβέρνηση. Για έβδομη μέρα ο λαός βρίσκεται στους δρόμους.

Η διαδήλωση έχει ξεκινήσει από τα προπύλαια, κατέβηκε την Ομόνοια και ανεβαίνει τη Σταδίου. Μετά τη πλατεία Κλαυθιάδων άστυνομικές δυνάμεις και αδρες κλείνουν το δρόμο για το Σύνταγμα. Τα δακρυγόνα πέφτουν βροχή, τα κλόπες δουλεύουν άσταμάτητα... Τά έπεισόδια συνεχίζονται μέχρι άργα το βράδυ.

Έκατοντάδες είναι οι τραυματίες εκείνης της νύχτας, ανάμεσά τους όμως είναι και ένας νεκρός. Είναι ο Σωτήρης Πέτρουλας, φοιτητής 22 χρόνων. Χωρίς καν να είσοποιηθεί η οίκογένειά του, μεταφέρεται από το νεκροτομείο στο Γ' νεκροταφείο όπου ένας άνοιχτος τάφος περιμένει.

Ανάμεσα στο νεκρό αγωνιστή και το άνοχτο μνήμα όμως, έχουν κιάλας σταθεί οι συντροφοί του που ορθώνουν τα στήθα τους απέναντι στα πολυβόλα. Η σιωπηλή μάχη κρατάει ώρες. Λίγο πριν το μεσημέρι δίνουν την άδεια να δωθεί ο νεκρός στην οίκογένειά του. Έκατοντάδες χιλιάδες λαού παρακολουθούν τη κηδεία τιμώντας τον πρώτο νεκρό της Δημοκρατίας.

Ο Σωτήρης Πέτρουλας έχει μείνει στη θύμηση του λαού σαν ο δημοκράτης και προοδευτικός νέος που έκφραζε με τον πιο άμεσο κι' ολοκληρωμένο τρόπο, τους πόθους και τις έλπίδες του για μία καλύτερη ζωή. Αύτους τους πόθους και τις έλπίδες ενσάρκωνε, αυτούς τους πόθους προσπαθούσε μ' όλες του τις δυνάμεις να εκπληρώσει, γι' αυτούς έβρισκε συνειδητά τη ζωή του.

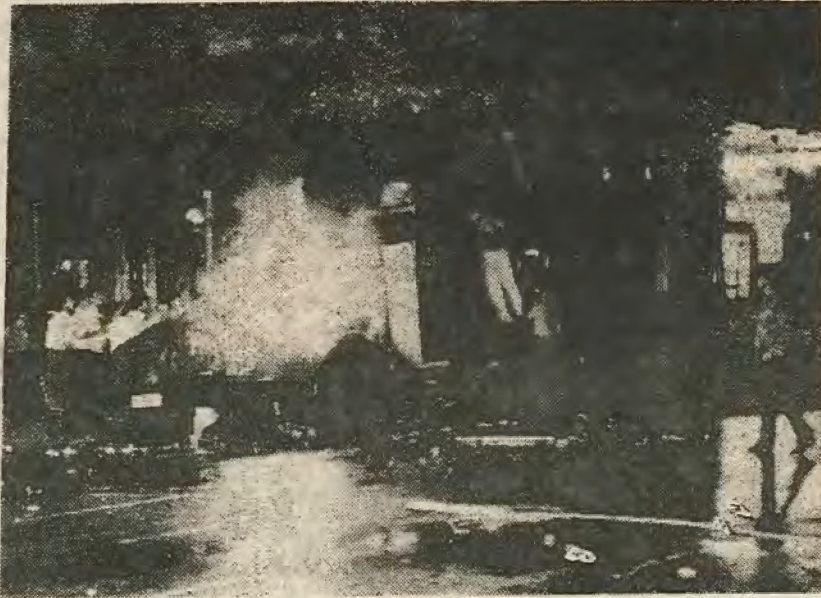
Ο τελευταίος που τον είδε

το βράδυ της 21ης του Ιούλη του '55 στη κορυφή της διαδήλωσης γυνία Σταδίου και Ε. Λώ λέει πως ήταν ζωντανός, όταν τον έβλεψαν στην αλούδα. Η επίσημη νεκροφία βέβαια έδειξε ότι πέθανε από ασφυξία που προήλθε από τα δακρυγόνα, ταυτόχρονα όμως φρόντισε να εξαφανιστεί κάθε σημάδι από τον πιθανό στραγγαλισμό, καταστρέφοντας έλο το δέρμα στο λαιμό και το πρόσωπο.

Η ΖΩΗ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥΛΑ

Ο Σωτήρης γεννήθηκε στο Οίτυλο της Μάνης το 1942 από οίκογένεια αγωνιστών που έχει δώσει δεκάδες νεκρούς για

τη λευτεριά και τη πρόοδο του τόπου. Το 1946 έρχεται με τη κυνηγημένη από τους φασίστες οίκογένειά του στην Αθήνα.

Ζει τα μαθητικά του χρόνια στο Κολωνό στις γνωστές συνθήκες της άνεχίας και της τρομακτικής εκείνης της περιόδου. Είναι ζωηρός, φιλότιμος και καλός μαθητής με αγάπη για τη μόρφωση. Δεκατριών χρόνων γράφεται στο νικτερινό γυμνάσιο ενώ ταυτόχρονα πιάει δουλειά, μικρός σε έμπορικά. Άριστούχος μαθητής, αλλά και μυαλό άνησχο έρχεται σ' έπαφή με τις προοδευτικές ιδέες, διαβάζει προοδευτική λογοτεχνία. Στη τελευταία τάξη του γυμνασίου, άρνιέται μαζί με συμμαθητές του να γράψει έκθεση με θέμα τη καταδίκη

του εσωμμορισμού και αποβάλλεται. Τότε έρχεται για πρώτη φορά σε έπαφή με την οργάνωση της νεολαίας της Ε. ΔΑ.

Το 1960 μπαίνει με ύποτροφία στην Ανώτατη Έμπορική ενώ ταυτόχρονα οργάνωνεται στη Νεολαία της ΕΔΑ. Η ενεπής δραστηριότητά του ολοκληρώνει τα πρωτοποριακά, άγωνιστικά του χαρακτηριστικά, ενώ ταυτόχρονα προωθεί το προβληματισμό του σ' όλα τα ούσιαστικά προβλήματα του προοδευτικού κινήματος.

Τη περίοδο αυτή, απ' το 1960 άκόμη οι ζυμώσεις και οι προβληματισμοί ανάμεσα στους νέους άγωνιστές που παλεύουν με συνέπεια στα πλαί-

σια του φοιτητικού, σπουδαστικού και εργατικού κινήματος, από τις γραμμές της Ν. ΕΔΑ άρχίζουν να άποκρατολώνονται σε αντίληψεις και σχέσεις και να παίρνουν συγκεκριμένη μορφή οργάνωτική.

Η ζωή και η θυσία του έγινε το πρότυπο των νέων άγωνιστών που συνεχίζουν το δρόμο του.

Στο μαζικό επίπεδο, προσπάθεια των συντρόφων του να αξιοποιήσουν τη θυσία του με τη δημιουργία της άπασπου δαστικής Δημοκρατικής Κίνησης Σωτήρης Πέτρουλας (ΠΑΝ. ΔΗ. Κ.), προσπάθεια που είχε συναισθηματική βάση, μιας και δεν είχαν ολοκληρωθεί άκόμη οι ιδεολογικές — οργανωτικές και κοινωνικές προϋποθέσεις για την εμφάνιση του Κινήματος της άριστερας, άκοστάληκε έγκαιρα άποτρέποντας την παραπέρα διάδοση του προοδευτικού κινήματος και την άντιδικία απ' άφορμή του νεκρού άγωνιστή.

Τελικά, βέβαια, το δημοκρατικό και προοδευτικό κίνημα της εποχής δεν κατόρθωσε ν' άποτρέψει και ν' άντισταθεί άποτελεσματικά στη δικτατορία. Απ' αυτή την άποψη μπορούμε να πούμε ότι η προσφορά του Σωτήρη στον άγώνα για τη δημοκρατία, προσφορά της ίδιας της ζωής του, δεν δικαιώθηκε.

Η πραγματική προσφορά του Σωτήρη, όμως, η προσφορά του στο προοδευτικό κίνημα, στην άνανέωση του σοσιαλιστικού κινήματος στην Ελλάδα, προσφορά πολύ πιο ούσιαστική, δεν μπορούσε να πάει χαμένη.

Ο Σωτήρης Πέτρουλας έγινε το σύμβολο του λαϊκού άγώνα για την υπεράσπιση της Δημοκρατίας, το σύμβολό της προοδευτικής νεολαίας στο κοινωνικό της άγώνα.

ΣΑΜΨΩΝ

Η ΔΙΚΗ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ

Η δίκη του Σαμψών που διεξάγεται αυτές τις μέρες φαίνεται ότι κυριαρχεί στις στήλες των έφημερίδων. Όρθά δικάζεται ο Νικόλαος Σαμψών για τα έγκλήματα που διόπραξε σαν πάχτορας της χούντας και του ιμπεριαλισμού στην Κύπρο. Το θέμα, όμως, δεν πρέπει ν' άποτελεί άντικείμενο δημοσιογραφικών ταχυδακτυλουργιών, που τείνουν να το παρουσιάσουν στην καλύτερη περίπτωση σαν άστυνομική ιστορία μυστηρίου και στη χειρότερη σαν κακόγουστη ιστορία χιούμορ.

Θά πρέπει, όμως, να δά-
λουμε τα πράγματα σωστά,
να τα δούμε δηλαδή στη σω-

στή τους προοπτική. Στην
Κύπρο έχει γίνει ένα πραξί-
κόπημα με συνέπειες κατα-

στρεπτικές και άρκετά γνω-
στές για να μη χρειάζονται
επανάληψη. Ο λαός γνωρίζει
τους υπεύθυνους στην Κύπρο,
στην Ελλάδα, το σημαντικώ-
τερο, τους πάτρωνές τους.

Στην Ελλάδα ο φάκελλος της Κύπρου δεν άνοίγεται, για να μη θυγούν, ίσως, οι Άμερικανοί ιμπεριαλιστές. Περίπου η ίδια ταχτική άκολουθείται και έδω. Παραπλανητικά δηλαδή δηλώνεται τόσον έδω όσον και στην Ελλάδα ότι οι Άμερικανοί εϋθύνονται στο ότι δεν σταμάτησαν τη Τούρκικη εισβολή, ενώ όλοκληρος ο λαός γνωρίζει πως οι ΗΠΑ, όχι μόνο δεν θέλησαν να σταματήσουν την εισβολή, αλλά άντίθετα υπόθαλψαν και οργάνωσαν τόσο το πραξικόπημα όσο και την ίδια την εισβολή.

Ο πρώτος, λοιπόν, ρόλος της δίκης είναι, όχι άπλως το να δείξει την ένοχη του Σαμψών, — πράγμα όλοφάνερο και στον τελευταίο Κύπριο πολίτη — αλλά να δείξει καθαρά το ρόλο του Άμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Κι' άς μη μάς πούν ότι έδω δικάζεται ο Σαμψών και όχι ο Άμερικάνικος ιμπεριαλισμός...

Η δίκη του Σαμψών θά πρέπει ν' άποτελέσει κάλαφο ενάντια στους πραγματικούς υπεύθυνους της τραγωδίας, που θά συμβάλει στη σωστή ενημέρωση και διαφώτιση του Κυπριακού λαού.

Δεύτερο, με κανένα τρόπο, δεν πρέπει η δίκη του Σαμψών ν' άφερει να συσκοτίσει σημαντικά προβλήματα, όπως είναι εκείνο της άντιμέτωπισης του φασισμού, της κάθαρσης και του γεγονότος ότι το πρόβλημα τούτο άκόμη έκκρεμεί. Θά είναι παραπλάνηση άν άφεθεί ο λαός να πιστεύσει πως, με τη δίκη του Σαμψών, έσφλήσαμε τους λογαριασμούς μας με το πραξικόπημα, το φασισμό και, σπουδαιότερο, τη ρίξα τους.

Πριν δύο χρόνια ο ιμπεριαλισμός, με τη βοήθεια ντόπιων πραχτόρων, οργάνωσε και έκτέλεσε το πραξικόπημα και την εισβολή. Σήμερα ο ιμπεριαλισμός με σύμμαχο το ντόπιο μεγάλο κεφάλαιο, άγωνίζεται να μάς επιβάλει την άποδοχή των όσων πριν δύο χρόνια προκάλεσε. Η δίκη του άρχηγου των πραξικοπηματιών στην Κύπρο, θά πρέπει, λοιπόν να ξεσκεπάσει

τα σχέδια του ιμπεριαλισμού και ν' άποτελέσει άπαρχή για την κάθαρση από τα φασιστικά στοιχεία. Και πάνω απ' όλα είναι καιρός για να δούμε τα άναγκαία μέτρα που χρειάζονται για τη σωστή οργάνωση ενός άπελευθερωτικού άντιιμπεριαλιστικού άγώνα. Γιατί οι λογαριασμοί μας με τον ιμπεριαλισμό, ούτε άρχίζουν ούτε τελειώνουν με τη δίκη του Σαμψών.

Από τον καιρό που η κοινωνία χωρίστηκε σε τάξεις πόντοσε η τάξη που έχει την εξουσία χρησιμοποιεί οποιοδήποτε μέσο, έννομο ή παράνομο, ήθικo ή ανήθικο για να διατηρήσει τον εαυτό της στην εξουσία. Χρησιμοποιεί όποιοδήποτε μέσο για να προφυλάξει την προνομιά της θέσης στην κοινωνία.

Συντηρημένη τακτική της της είναι να διαπλάσσει να στρέψει τον ένα ενάντια στον άλλο.

Στην εποχή μας η κεραυνοκτυπημένη τάξη — προσπαθεί να μας χωρίσει σε μισούς και άμισθους, σε Έλληνες και Τούρκους, μισαμειονοχικούς και χριστιανικούς. Μ' αυτό τον τρόπο θέλει να στρέψει τους άμισθους ενάντια στους μισθούς Τούρκους, ενάντια στους Έλληνες. Τότι προσπαθεί να πετύχει είναι να μας οδηγήσει στο λαθασμένο δρόμο για να μην θρούμε τη ρίζα των κακών της κοινωνίας μας.

Αυτό που δεν μας θέλουν να ανακαλύψουμε είναι ότι τα κακά της κοινωνίας μας προέρχονται από τα οικονομικά συμφέροντα τους, από τα κέρδη τους. Δεν θέλουν κατ' οδόν λόγο να ανακαλύψουμε ότι για να εξαλειφτεί η δυστυχία πρέπει να εγκαταλειφτεί η εκμετάλλευση. Δεν θέλουν γιατί αυτοί είναι που μας εκμεταλλεύονται.

Ο ΤΟΠΟΣ ΜΑΣ

Στην Κύπρο ο διαχωρισμός της εργατικής τάξης σε Έλληνες και Τούρκους άρχισε από τους Έγγλες υπερταστές που με τη γνώση τα-

κτηκή του «διαίρει και βασίλευε» προσπαθούσαν να διατηρήσουν την Κύπρο σαν αποικία τους.

Οι Κύπριοι κεφαλαιοκράτες — Έλληνες και Τούρκοι που διαδέχτηκαν τους Έγγλες στην εξουσία όρθωσαν αυτή την τακτική να εξυπηρετεί και τα συμφέροντά τους και του ιμπεριαλισμού γενικά.

Μ' αυτό τον τρόπο καταφεραν να στρέψουν τους Έλληνες εργαζόμενους ενάντια στους Τούρκους και όχι ενάντια στους πραγματικούς εχθρούς. Δηλαδή την τάξη των κεφαλαιοκρατών και τους ιμπεριαλιστές που καθήμιον να απομυζούν τον ιδρώτα μας. Πήγαν έτσι να γεμίσουν τις τράπεζες με χρήματα και για τους εαυτούς τους και για τους ιμπεριαλιστές. Κατάφεραν επίσης να διατηρήσουν την Κύπρο σαν πολεμικό εμπόριο για να εξυπηρετούν τα στρατηγικά συμφέροντα του ιμπεριαλισμού.

Σήμερα που οι ταξικές σχέσεις έχουν δυνάμει βλέπουν ότι πρέπει να στρέψουν την προσοχή μας με κάθε τρόπο μακριά από τα κέρδη τους, μακριά από την εκμετάλλευση, τις ξένες δυνάμεις, το ρόλο του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού στην περιοχή. Κύριο τους όπλο είναι ο σωβινισμός.

Την παρασμένη δεκάδα (Σάββατο 24 Ιουλίου) μία από τις εφημερίδες που αντιπροσωπεύουν τα συμφέροντα της οικονομικής ολιγαρχίας και του ιμπεριαλισμού — η Σημερινή — σε πρωτοεπίθετο άρθρο της ξανάφερε τον σωβινισμό στο προσκήνιο. Με

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΧΘΡΟΙ ΜΑΣ

μια πολύ φτηνή δημαγωγία κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο Τουρκοκυπριακός λαός είναι εχθρός μας.

Λέει χαρακτηριστικά: «...Όλοι οι λαοί του κόσμου και όλοι οι άνθρωποι είναι αδελφοί μας. Κανένας, όμως, δεν λέει «αδελφοί» αυτόν που του παίρνει το σπίτι, το χωράφι, το μαγαζί του. Αυτόν που ανήκει το εργαλείο και μερίζεται τους καρπούς του. Αδελφοί μας ήταν οι Τούρκοι. Και μπορούν να ξαναγίνουν. Τώρα δεν είναι...».

Είναι φανερό στο που αποσκοπεί το άρθρο αυτό. Έκτός από το ότι κυπιά τα άριστα κείμενα που προσκαλούν να πρωθυπουργό την ενότητα των Κυπρίων εργαζόμενων, πολύ έντονα παρουσιάζει τον Τουρκοκυπριακό λαό σαν ένα άμοιρο σύνολο. Σαν ένα σύνολο που τα συμφέροντά του εξυπηρετούνται από την κατοχή.

Η αλήθεια όμως είναι πολύ διαφορετική. Οι Τούρκοι εργάτες και φτωχοαγρότες δεν ταυσιζόταν ούτε τα σπινάρια ούτε τα χωράφια των Έλλη-

νων (δωσαν είχαν). Οι περισσότερες αυτές πέρασαν στην κατοχή ανθρώπων που είναι ήδη κεφαλαιοκράτες. Οι Τούρκοι εργαζόμενοι ζουν την ίδια ζωή όπως προηγούμενος. Καθημερινά οι Τούρκοι μάστοροι τους άπομυζούν τον ιδρώτα τους στο εργοστάσιο, στην οικοδομή στο χωράφι. Έχουν να αντιμετωπίσουν την εκμετάλλευση, την φτώχεια την ακρίβεια, την αβεβαιότητα για το αύριο στον ίδιο βαθμό που αντιμετωπίζουμε εμείς. Και επιπλέον έχουν να αντιμετωπίσουν ένα πιο στυγνό καθεστώς δουλειάς και οι πιο βασικές δημοκρατικές ελευθερίες είναι ανύπαρκτες και με 40.000 στρατό κατοχής.

Οι Τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι ούτε κέρδιζαν ούτε έχουν να κερδίσουν τίποτα από την κατοχή. Αντίθετα η παρουσία του Τουρκικού στρατού και η συνέχιση της κατοχής τους εμποδίζει να αγωνιστούν για τα δικαιώματά τους. Πισθάνουν σήμερα οι Τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι να μην βλέπουν ότι τα συμφέροντά τους είναι κοινά με

τους Έλληνοκύπριους. Αυτό, όμως, οφείλεται στο ότι η Τουρκοκυπριακή οικονομική ολιγαρχία κατάφερε να κλιμακώσει τον σωβινισμό. Κατάφερε να αποπροσανατολίσει τους εργαζόμενους. Με τον ίδιο τρόπο και τον ίδιο στόχο που το κάνουν οι Έλληνοκύπριοι κεφαλαιοκράτες.

Μπαίνει λοιπόν καθήκον για τον κάθε εργαζόμενο να καταπολεμήσει τον σωβινισμό. Να δείξει ότι εξυπηρετούν τα συμφέροντα των πραγματικών του εχθρών της οικονομικής ολιγαρχίας και του ιμπεριαλισμού. Να δείξει ότι τα συμφέροντα των εργαζόμενων της Κύπρου Έλλήνων και Τούρ-

κήπως ο κοινός εχθρός γίνεται πραγματικότητα.

Ξέρουν ότι αν αγωνιστούν με σε ένα κοινό αγώνα τίποτα δεν θα μπορέσει να μας νικήσει και ότι με την αποτίναξη του ιμπεριαλιστικού ζυγού θα χάσουν και την προνομία θέση τους στην κοινωνία.

ΚΙΝΑΓΝΟΣ

Η τακτική τους αυτή θα συνεχιστεί και όσο περνά ο καιρός θα ενταθεί. Έφόσον υπάρχουν δυνατότητες κοινού αγώνα — και πράγματι υπάρχουν — θα συνεχίσουν να χύνουν το σωβινιστικό δηλητήριο με σκοπό να μας διασπασουν, να μας αποπροσανατολίσουν και να συνεχίσουν την εκμετάλλευση και την ιμπεριαλιστική εξάρτησή.

Τό να τους αφήσουμε να συνεχίσουν αυτό το δράμα τους ρόλο αποτελεί πραγματικό κίνδυνο για τον εργαζόμενο λαό.

Μπαίνει λοιπόν καθήκον για τον κάθε εργαζόμενο να καταπολεμήσει τον σωβινισμό. Να δείξει ότι εξυπηρετούν τα συμφέροντα των πραγματικών του εχθρών της οικονομικής ολιγαρχίας και του ιμπεριαλισμού. Να δείξει ότι τα συμφέροντα των εργαζόμενων της Κύπρου Έλλήνων και Τούρ-

κων είναι κοινά και ο εχθρός είναι κοινός.

Ας θυμηστούμε ότι εκείνο που έχει πραγματικά σημασία είναι το ατόμιο της τάξης ανθρώπων. Και ότι οι εχθροί μας δεν βρίσκονται μόνο στα κατεχόμενα αλλά βρίσκονται και ανάμεσα μας. Είναι αυτοί που μας αναγκάζουν να πληρώσουμε με τη ζωή μας.

Ας θυμηστούμε ότι εκείνο που έχει πραγματικά σημασία είναι το ατόμιο της τάξης ανθρώπων. Και ότι οι εχθροί μας δεν βρίσκονται μόνο στα κατεχόμενα αλλά βρίσκονται και ανάμεσα μας. Είναι αυτοί που μας αναγκάζουν να πληρώσουμε με τη ζωή μας.

Για να συμπληρώσουμε τη «Σημερινή»: Σύμφωνα με τον κανόνα δεν λέει «αδελφοί» αυτόν που του παίρνει το σπίτι, το χωράφι, το κλέβει τον κόπο που τον δημοσιεύει να αποκτήσει σπίτι, χωράφι, μαγαζί. Ούτε αυτόν που τον αναγκάζει να ζει στη μιζέρια.

Και αυτοί είναι η οικονομική ολιγαρχία — Έλληνες και Τούρκοι — και οι σύμμαχοί τους ιμπεριαλιστές και όχι οι Τούρκοι εργαζόμενοι.

Ας θυμηστούμε ότι εκείνο που έχει πραγματικά σημασία είναι το ατόμιο της τάξης ανθρώπων. Και ότι οι εχθροί μας δεν βρίσκονται μόνο στα κατεχόμενα αλλά βρίσκονται και ανάμεσα μας. Είναι αυτοί που μας αναγκάζουν να πληρώσουμε με τη ζωή μας.

Ας θυμηστούμε ότι εκείνο που έχει πραγματικά σημασία είναι το ατόμιο της τάξης ανθρώπων. Και ότι οι εχθροί μας δεν βρίσκονται μόνο στα κατεχόμενα αλλά βρίσκονται και ανάμεσα μας. Είναι αυτοί που μας αναγκάζουν να πληρώσουμε με τη ζωή μας.

Πρόσφατα, ο όρισμένος εφημερίδες, είδαμε την εικόνα πώς διάφορες βιομηχανίες και ειδικά οι βιομηχανίες ενδομμάτων έχουν έλλειψη εργατικών χεριών. Και τούτο παρά το γεγονός ότι, σύμφωνα με τις τελευταίες στατιστικές της ίδιας της κυβέρνησης, ο αριθμός των εγγεγραμμένων ανέργων ανέρχεται σε 20.000. Αν θέλουμε να δούμε την εικόνα πώς οι βιομηχανίες δεν εγγράφονται, τότε ο πραγματικός αριθμός των ανέργων προσώπων είναι πολύ μεγαλύτερος. Παρ' όλη αυτά οι βιομηχανίες παραπονούνται πως έχουν δυσκολίες στην εξεύρεση εργατικών χεριών.

Το πρόβλημα έγκειται στο ότι οι βιομηχανίες σήμερα και ειδικότερα οι βιομηχανίες ενδομμάτων προσφέρουν εξαιρετικά χαμηλούς μισθούς. Έκπρόσωπος αυτών των βιομηχανιών δήλωσε στον τύπο ότι τα ημερομίσθια που προσφέρονται είναι τόσο φτηνά όσο πριν από την τουρκική εισβολή. Είναι χαρακτηριστικό πως η εφημερίδα που έγραψε αυτό το δημοσίευμα δεν δίδει το όνομα αυτού του κυρίου εκπροσώπου. Γιατί ε-λοι ξέρουν το επίπεδο των σημερινών ημερομισθίων.

Αλλά ε-λοι ξέρουμε με λίγα λόγια τη στρατηγική αυτών των επιχειρήσεων. Είναι γεγονός ότι κατάφεραν να πραγματοποιήσουν εξαγωγές ιδιαίτερα σε αραβικές χώρες (ένα φαινόμενο που οι παρόντες του κεφαλαίου και οι εφημερίδες του παρουσιάζουν σαν τρανόν παράδειγμα επιτυχίας του Κυπριακού επιχειρηματικού δαιμόνιου) και ταυτόχρονα κατάφεραν να πραγματοποιήσουν υπέροχα κέρδη (φαινόμενο που οι ίδιοι παράγοντες αποφεύγουν να διατυπώνουν).

Η τακτική που ακολουθείται είναι η στρατεύση του γυναικείου εργατικού δυναμικού, που λόγω της διάκρισης που υπάρχει, αμειβεται, γενικά, πολύ χαμηλότερα από τους άντρες.

Οι μισθοί που πληρώνονται κυμαίνονται μεταξύ 6 λιρών (συντά λυγότερα) για τις αρχάριες εργάτριες και 7 μέχρι 8 λιρών τη δεκάδα για τις έμπειρες. Είναι αυτούς τους μισθούς που οι κεφαλαιούχες παρουσιάζουν σαν πολύ φτηνούς. Και αν μια εργάτρια είναι υποχρεωμένη να πληρώσει για μεταφορικά κά-

που μία λίρα τη δεκάδα τότε τα ημερομίσθια είναι στην ουσία χαμηλότερα.

Έτσι επαναδραστηριοποιήθηκαν οι βιομηχανίες: Με την παροχή εργογμάτων από την κυβέρνηση (λεφτά, δηλαδή, του Κυπριακού λαού), και, πιο σημαντικό, με την άγρια εκμετάλλευση της εργατικής τάξης. Οι πιο πάνω αριθμοί παρουσιάζουν ανάγλυφο το μέγεθος της εκμετάλλευσης και δείχνουν καθαρά που στρέφεται η ανθρωπότητα του ιδιωτικού τομέα.

γυναίκες: διπλή καταπίεση

Είναι δύσκολο να γράφει κανείς τούτους τους καιρούς στην Κύπρο για «γυναίκες κινήματα» έχοντας σαν πρότυπο εκείνα της Άγγλιας, Αμερικής κλπ. Άλλες οι συνθήκες κι οι προοπτικές κάτω από τις οποίες πρέπει να οργανωθεί το γυναικείο κίνημα στην Κύπρο.

Αρχίζοντας το πρώτο μέρος μιας σειράς έρευνας με βασικό στόχο τον τρόπο με τον οποίο η Κυπρία γυναίκα αντιμετωπίζει το θέμα της δικής της καταπίεσης κι εκμετάλλευσης κάτω από τις νέες συνθήκες ζωής θα πρέπει πιστεύω να αναφερτούμε πρώτα στις διαφορές μορφής καταπίεσης της γυναίκας όπως την βρίσκουμε σήμερα να υπάρχει ο ένας τις καπιταλιστικές κοινωνίες — και στην μορφή του γυναικείου κινήματος όπως εμφανίζεται στις πιο πολλές από αυτές. Ίσως τα πιο πάνω να φαίνονται πολύ ξένα σε μας τούτες τις μέρες, για δύο βασικούς λόγους: πρώτο γιατί πολλές είναι οι διαφορές των προβλημάτων που αντιμετωπίζει η Κυπρία γυναίκα κάτω από τα νέα δεδομένα ύπαρξης — και εκείνο που αντιμετωπίζουν οι συντρόφισσες και συναδελφισσές της σε χώρες μακριά από εμάς, όπου ο τρόπος ζωής δεν έχει υποστεί αυτή την τρομερή ανατροπή, και δεύτερο γιατί στην Κύπρο οι ένοχοι «απελευθέρωσης» της γυναικας — «γυναικείο κίνημα» είναι ξένες και έτσι σε

τελευταία ανάλυση θα τις δοθούν να βρίσκονται μόνο μέσα στα πλαίσια ενός αυτού αγώνα για λευτεριά του τόπου.

Τα κοινά σημεία στους αγώνες όλων των καταπιεζόμενων μαζών — και στην δική μας περίπτωση — του καταπιεζόμενου γυναικείου δυναμικού — πάντα τα βρίσκει κανείς να υπάρχουν. Για τούτο ακριβώς τον λόγο πιστεύουμε, πως πολλά πρέπει να είναι τα κοινά σημεία του αγώνα για απελευθέρωση — ισότητα και δικαιοσύνη που σαν γυναίκες της Κύπρου θα ξεκινήσουμε — μελλοντικά με έλκινον που ξεκίνησαν οι συντρόφισσές μας — χρόνια τώρα — σε ξένες χώρες. Μία αναδρομή λοιπόν ο' αυτούς είναι αναγκαία.

Και' αρχάς πριν αναφερτούμε στην δυνατότητα δημιουργίας γυναικείου κινήσης

μέσα σε μια καπιταλιστική κοινωνία θα πρέπει πρώτα να εξετάσουμε τους τρόπους με τους οποίους η γυναίκα καταπιέζεται υλικά και ψυχολογικά μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα.

α) Ο άνδρικός Σωβινισμός — ή στάση πως οι γυναίκες είναι οι παθητικοί και κατώτεροι υπηρέτες της κοινωνίας και των ανδρών τοποθετεί τις γυναίκες κάπως ξεχωριστά. Στις περιπτώσεις εκείνες που οι γυναίκες έχουν την ίδια ακριβώς δουλειά με τους άνδρες δεν θεωρούνται ότι έχουν την ανάγκη για το δικαίωμα για εργασία όπως να συντηρούν από μόνας τους την οικογένειά ή τον εαυτό τους. Είναι πιο δεδομένο πως δέχονται την εργασία τους με μικρότερο μισθό και χωρίς ασφαλεία εργασίας — και έτσι μπορούν να χρησιμοποιούν σαν αναπληρωματική εργατική δύναμη όταν τα κέρδη εξαρτώνται από το πολύ χαμηλό κόστος εργασίας ή όταν οι άνδρες πάνε στον πόλεμο. Το γεγονός ότι οι γυναίκες δεν θεωρούνται ανεξάρτητες τους αφαιρεί κάθε «δικαίωμα ερ-

γασίας» και συγχρόνως κάθε περιθώριο για αγώνες για καλύτερη και ίση με τους άνδρες αμοιβή. Το τελευταίο όμως, αποτελεί ανασταλακτικό παράγοντα στο γενικότερο εργατικό κίνημα — γιατί ο διευθυντής μπορεί να σπείρει την εργατική απεργία με την απειλή ότι θα προσλάβει γυναίκες στην δουλειά. Γενικά επειδή οι γυναίκες θεωρούνται αδύναμες, ήπιες και κατώτερες — σπρώχνονται στις κατώτερες δουλειές — σφουγγαρίσματα πατώματα κλπ., όπου σε τελευταία ανάλυση δημιουργείται και στις ίδιες η εντύπωση πως μόνο για τούτο του είδους της εργασίας είναι ικανές και άρα πρέπει να είναι ικανοποιημένες.

β) Εξωρα από την άμεση υλική εκμετάλλευση των γυναικών η ανδρική ανωτερότητα λειτουργεί με πιο λεπτούς τρόπους για να υποσκάψει την ταξική συνείδηση, γιατί ξεχωρίζει την εργατική τάξη στα δύο. Εάν αποπνεύσει τούτο έχουμε μία αδιάρτητη ανδρική δικτατορία που εκφράζεται κι' ένα αριθμό προνομίων που άπαιτούν και

που τους δίδει το δικαίωμα να καταπιέζουν τις γυναίκες έτσι που να μην είναι πρόκληση για το σύστημα. Έπειτα ο ρόλος του άνδρα στην οικογένεια δυναμώνει την αυταρχικότητα και την ιεραρχική εικόνα των κοινωνικών σχέσεων — αξίες που είναι απαραίτητες για την συνέχιση του καπιταλιστικού συστήματος.

γ) Οι γυναίκες σαν νοικοκυρές και σαν μητέρες βρίσκονται τέτοια εκμετάλλευση ώστε μειώνεται το κόστος (κοινωνικό - οικονομικό) της διατήρησης της εργατικής δύναμης.

δ) Οι γυναίκες καταπιέζονται και σαν καταναλώτριες. Εύκολα επηρεάζονται να αγοράσουν προϊόντα που θεωρούνται σαν μέσα για ανύψωση της κοινωνικής τους υπόληψης ή που πιστεύουν πως θα τους εξυψώσουν την ελκυστικότητά τους. (π.χ. καλλυντικά).

ε) Όλες γυναίκες ανεξάρτητα ταξικής τοποθέτησης υποκινούνται σε σεξουαλική καταπίεση. Για τις γυναίκες είναι εργατική τάξης τούτης της εποχής. Εάν κορίτσια δεν έχουν καμιά πληροφόρηση για το σεξ και τον έλεγχο των γεννήσεων. Απ' την άλλη μεριά είναι κατά κάποιον τρόπον περιορισμένες στον ρόλο της σεξουαλικής συντροφικότητας και μητέρας και είναι κι' αυτές «κακώς ζωής» η παθητική τους παράδοση ο' ένα άνδρα. Ο σεξουαλικός τους ρόλος κατ' αρχήν είναι

παθητικός και η αξία τους σαν άτομο κρίνεται από την ικανότητά τους να προσελκύουν και να κρατήσουν κοντά τους τον άνδρα.

Γυρνώντας πάλιν στους 5 τύπους της γυναικείας καταπίεσης βλέπουμε πως βασικά δεν μπορεί να υπάρχει ένας απελευθερωτικός μεταξυ ολικής και ψυχολογικής καταπίεσης. Μία γυναίκα ζητά δουλειά είτε γιατί τούτον είναι απόλυτη γι' αυτήν ανάγκη ή γιατί θέλει να ξεφύγει από την ίδια την καταπίεση και εξάρτηση του σπιτιού της. Δέχεται τον χαμηλό μισθό και τις άθλιες συνθήκες εργασίας γιατί σαν γυναίκα που είναι δεν θεωρείται να έχει την ανάγκη χρημάτων ή σεβασμού. Δουλεύοντας για μία δεκάδα σε κάποια αναπαραγωγική βιομηχανία απασχολείται εφ' όλη της ημέρας για απελευθέρωση — ίσως είναι μέρος οποιασδήποτε μορφής αγώνα που διεξάγουν οι καταπιεζόμενες μάζες. Η μόνη διαφορά που βρίσκουμε να υπάρχει στην καταπίεση — εκμετάλλευση των γυναικών με διαφορετική ταξική ή εθνική το-

πόθεση είναι ότι οι συνέπειες τούτης της καταπίεσης εκφράζονται διαφορετικά για τις γυναίκες που διαφέρουν στην ταξική τους τοποθέτηση. Η γυναίκα της αρχουσας τάξης καταπιέζεται με την έννοια ότι της αρνούνται την πραγματική της ανεξαρτησία, αξιοπρέπεια και σεξουαλική ελευθερία ενώ η γυναίκα στην εργατική τάξη — εκτός από την πιο πάνω καταπίεση βρίσκεται ακόμα υλικά εκμετάλλευση. Η καταπίεσή της είναι απόλυτη.

Κλείνοντας — νομίζουμε πως οι πιο πάνω θέσεις δεν πρέπει να φαίνονται σε μας ξένες — γιατί είναι προβλήματα, που τ' αντιμετωπίζουμε όλες — είτε είμαστε εργάτριες — νοικοκυρές — μητέρες — φοιτήτριες — μαθήτριες. Είναι κι' αυτά που ερχόμαστε σε καθημερινή σύγκρουση και άλλες από μας τα δέχονται σκόδοντας το κεφάλι ενώ άλλες αντίστροφα σαν άτομα και άρα χωρίς αποτέλεσμα. Για τούτο είναι ανάγκη να εξετάσουμε μία άλλη φορά τις μορφές του γυναικείου κινήματος όπως έχει διαμορ-

φωθεί σε άλλες χώρες. Και τέλος θα δοίμε με προσωπική επαφή τις δικές μας γυναίκες πως αντιμετωπίζουν το πρόβλημα της εκμετάλλευσης και καταπίεσης και πως σύμφωνα είναι με την δική μας θέση για αγώνα όλων των γυναικών για ισότητα.

ΤΟ ΚΟΜΜΑ

ΜΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ

Το πολιτικό κόμμα δεν είναι τίποτε άλλο από την πολιτική έκφραση του αγώνα για την επίβληση των κοινών συμφερόντων μιας ομάδας ανθρώπων. Ανάλογος με την σημασία αυτών των συμφερόντων είναι και ο ρόλος του κόμματος στη ζωή μιας κοινωνίας.

ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΣΑΝ ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΝΤΙΘΕΣΕΩΝ

Το πολιτικό κόμμα έχει τη σημερινή του μορφή μέσα στην εξέλιξη του καπιταλιστικού συστήματος. Τα διάφορα κόμματα που παρουσιάζονται αντανακλούν τις αντιθέσεις που υπάρχουν μέσα στην κοινωνία. Έτσι, κατά κανόνα, τα βασικά κόμματα στα πρώτα στάδια του καπιταλισμού εκπροσωπούν είτε τα συμφέροντα των γαιοκτημόνων είτε τα συμφέροντα των καπιταλιστικών κρατών. Σ' ένα μεταγενέστερο στάδιο, όταν πια οι κεφαλαιοκράτες επιβάλλονται για καλά, τα κόμματα που ανταγωνίζονται μεταξύ τους εκπροσωπούν διάφορες μερίδες της αστικής τά-

ξης. Σιγά σιγά όμως η εργατική τάξη αρχίζει να γίνεται σοβαρή δύναμη και να απειλεί την κεφαλαιοκρατία με αποτέλεσμα οι καπιταλιστές να συσπειρώνονται μπροστά στον κοινό κίνδυνο. Η βασική αντίθεση στην κοινωνία γίνεται η αντίθεση κεφαλαίου εργασίας και αυτό αντανακλάται στην πολιτική με τον αγώνα μεταξύ των αστικών και των εργατικών κομμάτων.

Ο ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Όπως ξέρουμε το κράτος είναι το όργανο επίβλησης της άρχουσας τάξης μιας κοινωνίας πάνω στις άλλες τάξεις. Σαν τέτοιο είναι αναγκασμένο να διατηρεί ένοπλα σώματα (αστυνομία, στρατό) για να επιβάλλει τους κανονισμούς που επικρα-

τούν (νόμους) πάνω σ' αυτούς που αρνούνται να τους τηρήσουν. Είναι ακόμα το κράτος συντονιστής των κοινών συμφερόντων της άρχουσας τάξης, υπεύθυνο για την κωδικοποίησή τους σε νόμους και διαιτητής διαφορών. Γι' αυτή τη δουλειά δημιουργεί μια γραφειοκρατία που είναι επιφορτισμένη με την διεκπεραίωσή της.

Το κράτος δεν είναι αυτόνομο και μετέωρο στην κοινωνία. Εξυπηρετεί τα συμφέροντα μιας τάξης. Κατ' ανάγκη λοιπόν πρέπει να ελέγχεται από αυτήν. Ο μηχανισμός του ελέγχου αποτελείται από μια σειρά διαδικασίες που αποτελούν το πολιτικό σύστημα μιας κοινωνίας. Στην ουσία του το πολιτικό σύστημα είναι η διαδικασία με την οποία η άρχουσα τάξη διορίζει τους εκπροσώπους της για τον έλεγχο και την καθοδήγηση του κράτους.

Όμως η άρχουσα τάξη δεν είναι χωρίς εσωτερικές διαφορές. Αποτελείται από πολλά στρώματα και πολλές ανταγωνιστικές ομάδες. Ιδιαίτερα μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα ο ανταγωνισμός αποτελεί τη βάση

της κοινωνίας. Έτσι κάνει κομμάτι της άρχουσας τάξης οποιαδήποτε επιδίωξη και όργανο γίνεται σε κόμματα που διεκδικούν το δικαίωμα του ελέγχου και της καθοδήγησης του κράτους. Τέτοια κόμματα είναι αστικά κόμματα και οι ηγεσίες τους δεν είναι τίποτε άλλο από πολιτικούς εκπροσώπους της αστικής τάξης ή μάλλον μιας μερίδας της.

Η ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ο καπιταλισμός επέδωκε μέσα από μια γιγάντια σύγκρουση με το προηγούμενο σύστημα. Σ' αυτή την σύγκρουση από τη μια πλευρά συντάχθηκε η άριστοκρατία, οι ευγενείς και οι φεουδάρχες και από την άλλη ο λαός κάτω από τα συνθήματα των κεφαλαιοκρατών για ελευθερία, ισότητα, αδελφότητα. Για να πείσουν ότι τα συνθήματα τους ήταν ειλικρινή έδωσαν στο λαό πολλές τυπικές ελευθερίες. Το δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης, την ισότητα απέναντι στον νόμο, το δικαίωμα της ψήφου. Η συμμετοχή του λαού στη σύγκρουση έδωσε την ουσία στην αστική τάξη.

Αργότερα όταν η άριστοκρατία δεν αποτελούσε πια σοβαρό κίνδυνο τα διάφορα κόμματα της αστικής τάξης χρησιμοποίησαν την ψήφο του λαού για να επιβληθούν πάνω στα άλλα. Η κοινοβουλευτική δημοκρατία αποκρυσταλλώθηκε σαν το κανονικό πολιτικό σύστημα της καπιταλιστικής κοινωνίας. Από τη μια έδινε τη δυνατότητα στους καπιταλιστές να λύνουν πολιτισμένα τις διαφορές τους ενώ από την άλλη έδινε στο λαό τη ψευδαίσθηση ότι ήταν ο διαφανευτής της εξουσίας.

Η ΑΝΑΓΓΕΛΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Στην πραγματικότητα το σύστημα έδωσε στον λαό μια κάποια δυνατότητα μανουβράρισματος. Μια και τα διάφορα αστικά κόμματα στηρίζονταν στη ψήφο του για να επιβληθούν ήταν αναγκασμένοι, ως ένα σημείο, να του προσφέρουν κάτι. Όσο πιο βαθιές ήταν οι διαμάχες μέσα στην άρχουσα τάξη τόσο περισσότερους χώρους για απόσπαση δικαιωμάτων και παραχωρήσεων υπήρχε.

Η ιστορία του εργατικού κινήματος αρχίζει σχεδόν ταυτόχρονα με την ιστορία του καπιταλισμού. Ο καπιταλισμός φέρνει τους εργάτες μαζί μέσα στο εργοστάσιο όπου αποκτούν την συνείδηση της κοινής τους μοίρας. Μέσα στο εργοστάσιο γίνεται πέρα για πέρα κατανοητό πως η μόνη δύναμη που διαβέβαινε οι εργάτες είναι η κοινή δράση. Οι πρώτες συνθήκες αντίδρασης των εργατών εναντίον της φτώχειας και της αθλιότητας που ζούν παίρνουν την μορφή της καταστροφής αυτού που βλέπουν σαν άμεσο υπεύθυνο της δυστυχίας τους: τις μηχανές. Τέτοια ξεσπάσματα απελπισίας καταπνίγονται από το κράτος.

Τα πόδια του μπαίνει μπροστά στους εργάτες με μια γενικότερη μορφή: ο έλεγχος του κράτους πρέπει να περάσει σε χέρια καλύτερα. Τα πρώτα σπέρματα της οργάνωσης αρχίζουν να παρουσιάζονται και η υποστήριξη του ενός ή του άλλου κόμματος (αστικού) από τους εργάτες αρχίζει να παίζει σημαντικό ρόλο στο ποιο θα πάρει στα χέρια του τον έλεγχο του κράτους.

Παρ' όλα όμως το μικρό - όφελήματα που κερδίζουν οι εργάτες μ' αυτό το παιχνίδι ερ-

χεται η στιγμή που τα αστικά κόμματα δεν μπορούν να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις του εργατικού κινήματος που φωνάζει. Το εργατικό κίνημα δεν μπορεί να στηριχτεί και διεκδικεί πια από μόνο του τον έλεγχο του κράτους: δημιουργεί το ανεξάρτητο κόμμα της εργατικής τάξης.

Η ανάληψη όμως του ελέγχου του κράτους από το κόμμα της εργατικής τάξης περιέχει μια αντίφαση. Μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα το κράτος είναι το όργανο καταπίεσης που χρησιμοποιεί η καπιταλιστική άρχουσα τάξη για να επιβάλλεται πάνω στην εργατική και τις άλλες καταπιεζόμενες τάξεις. Ο έλεγχος αυτού του κράτους από το εργατικό κόμμα είτε θα οδηγήσει το τελευταίο σε μετατροπή του σε πειθήνιο όργανο των καπιταλιστών είτε θα φέρει μια σύγκρουση που η έκβαση της θα εξαρτηθεί από τις συνθήκες που επικρατούν, από το ισοζύγιο των ταξικών δυνάμεων. Δεν μπορεί να υπάρξει εργατική εξουσία μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα. Εργατική εξουσία σημαίνει την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος. Γι' αυτό τα κόμματα της εργατικής τάξης είναι κόμματα σοσιαλιστικά, επιδιώκουν την αλλαγή του κοινωνικού συστήματος.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟΣ

Ανάλογα με την τακτική που προτείνουν για την αλλαγή του κοινωνικού συστήματος τα σοσιαλιστικά κόμματα χωρίζονται σε δυο βασικές κατηγορίες: τα ρεφορμιστικά κόμματα που προτείνουν το πέρασμα στο σοσιαλισμό με μια σειρά σταδιακών μεταρρυθμίσεων (REFORMS) που θα επιβάλουν στο καπιταλιστικό σύστημα και τα επαναστατικά κόμματα που πιστεύουν πως όσο η εξουσία βρίσκεται στα χέρια των κεφαλαιοκρατών η σειρά των μεταρρυθμίσεων αυτών θα ανατραπεί σε κάποιο στάδιο.

Έτσι η εξουσία πρέπει πρώτα να περάσει στα χέρια της εργατικής τάξης πράγμα που σημαίνει επαναστατική αλλαγή. Στην πράξη, ωστόσο, κανένα εργατικό κόμμα δεν είναι απόλυτα ρεφορμιστικό ή απόλυτα επαναστατικό. Κάθε εργατικό κόμμα περιέχει ρεφορμιστικά και επαναστατικά στοιχεία. Αυτό που καθορίζει τη φύση του είναι προς ποιά πλευρά θαρραίνει το πρόγραμμα και η δράση του, ποιά από τα δυο στοιχεία επικρατεί περισσότερο. Πολλές φορές είναι δύσκολο να κρίνει κανείς πού στέκει ένα κόμμα. Η διαχωριστική γραμμή δεν είναι καθόλου καθαρή.

ΤΑ ΠΙΟ ΠΑΝΩ αποτελούν μια γενική θεώρηση του τι είναι ένα κόμμα. Σ' αυτή τη θεώρηση παραβλέπονται πολλοί δευτερεύοντες που πολλές φορές παίζουν σημαντικό ρόλο. Μια τέτοια αφαίρεση βοηθά στο να καταλάβουμε την ουσία του τι γίνεται στον κοινοβουλευτικό στίβο. Για να γίνει όμως δυνατή η εξέγερση των φαινομένων που παρατηρούνται δεν είναι αρκετό να ξέρουμε αυτή την ουσία και μόνο. Πρέπει να αναλύσουμε και τους παράγοντες που παραμορφώνουν τον κοινοβουλευτικό αγώνα πέρα από ό,τι έχουμε πει πιά, πάνω. Θα το κάνουμε μια άλλη φορά.

- Η Σ.Ν. ΕΑΕΝ βρισκόμενη πάντα στις απόψεις του αγώνα συμμετείχε μαζικά στις εκδηλώσεις του Σ.Κ. Ε.ΔΕΚ στην Λεμεσό για τα 7 χρόνια από την ίδρυσή του.
- Η ΕΑΕΝ οργανώσε στις 10 'Ιουλίου στην Μπουάτ «ΗΧΩ 75» καλλιτεχνική βραδιά για τους συντρόφους που εκτόχησαν τώρα στην δύναμη της Ε.Φ. Η εκδήλωση είχε μεγάλη επιτυχία. Δύο συναγωνιστές τραγούδησαν επαναστατικά τραγούδια και ψυχαγόγησαν τους παρευρισκόμενους. Επίσης έγινε η κλήρωση των λαχείων της ΕΑΕΝ. Οι Τυχεροί κέρδισαν 4 βιβλία και δώδεκα ποσά αξίας £1.000 μίλς, εισφορά του βιβλιοπωλείου ΟΣΦΟΡΤ. Οι λαχνοί που κέρδισαν είναι:

000485, 000395,
000596, 000461,
000381.

- Η Σοσιαλιστική Έκφραση πωλείται από τα μέλη με μεγάλο ενθουσιασμό. Στην τελευταία έκδοση ιστάλησαν διπλάσια φύλλα από την προηγούμενη.
- Πρωτοπόρα όπως πάντοτε η Σ.Ν. ΕΑΕΝ έτσι και στην επίτευξη του προδοτικού 'Ιουλιανού πραξικοπήματος έδειξε σε όλους την αγωνιστικότητά της. Στην επαγγελματική συγκέντρωση που έγινε στην πλατεία Γεωργίου Αλέξανδρου κλήθηκε ο Δήμαρχος Λεμεσού, εκπρόσωπος των προσφύγων και της ΟΕΛΜΕΚ. Στην συγκέντρωση κυριάρχησαν τα επαναστατικά συνθήματα της ΕΑΕΝ. Μετά την εκδήλωση η νεολαία κατευθύνθηκε προς τα γραφεία του κόμματος τραγουδώντας το τραγούδι του Λάου Λόζου, του χαμένου συναγωνιστή μας.
- Μαζικά συμμετείχε η νεολαία στην συγκέντρωση εκδήλωσης που έγινε στην Λεωνοσία στις 20 'Ιουλίου Λεωνοσία ξεκίνησαν από τα γραφεία του κόμματος μας από το απόγευμα.

Κώστας Βενιζέλος

Υ.Γ. «ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΛΕΜΕΣΟΥ» θα στέλλονται κάθε μήνα.

ΝΕΑ
ΤΗΣ
ΛΕΜΕ-
ΣΟΥ

ΜΑΓΙΑΚΟΦΣΚΥ

Ο Μαγιακόφσκι, ο ποιητής της Ρωσικής Έπανάστασης, μπήκε στο σοσιαλιστικό κίνημα όταν ακόμα ήταν πολύ νεαρός. Σε ηλικία 15 χρόνων συνελήφθη στη Μόσχα, γιατί βοηθούσε πολιτικούς κρατούμενους να δραπέτευσουν από τη φυλακή. Κλείστηκε στη φυλακή Νοβίνοκ που άρχισε να γράφει ποιήματα. Στα επόμενα 20 χρόνια υπηρέτησε την επανάσταση με το ίδιο θάρρος και τόλμη της νιότης του, σαν ένας στρατευμένος ποιητής στην ύπηρεσία της σοσιαλιστικής επανάστασης την οποία είδε σαν την έκφραση της ανθρωπίνης ενότητας και ζωτικότητας.

Η Ρωσία, στην εποχή που έζησε και μεγάλωσε ο Μαγιακόφσκι ήταν ακόμα μια χώρα καθυστερημένη οικονομικά και τεχνολογικά. Κι' όταν στις αρχές του 20ου αιώνα η Ρωσία άρχισε να απορροφά τις νέες τεχνολογικές μεθόδους της Δύσης, και άρχισαν να εμφανίζονται τα πρώτα βιομηχανικά προϊόντα βαλκικής παραγωγής, ο Μαγιακόφσκι είδε τις νέες τεχνολογικές δυνάμεις να αντιπροσωπεύουν μια νέα εποχή και μια υπόσχεση για ένα καλύτερο μέλλον. Η νέα εποχή ή αντικατοπτρίζεται καθαρά στο έργο του Μαγιακόφσκι. Ο ίδιος φάχνει ένσυνείδητα για εκείνες τις μορφές τέχνης που ταιριάζουν και αντιπροσωπεύουν καλύτερα την εποχή του ηλεκτρισμού και της μαζικής παραγωγής. Έτσι η μορφή της τέχνης του είναι φουτουριστική. Το 1912 οι Ρώσοι φουτουριστές εκδίδουν το μαγικό τους, που ονομάζουν «Χαστούκι στο Δημόσιο γούστο» και στο όποιο χαρακτηριστικά αναφέρουν: «Ας πετάξουμε μακριά τον Πούσκιν, τον Τολστόι, τον Ντοστογιέφσκι από την σύγχρονη ατμοκίνητη εποχή». Είναι δηλαδή έκδηλη η επιθυμία των φουτουριστών να δρούν την τέχνη εκείνη — η καλύτερα τις μορφές εκείνες — που πιο πιστά εκφράζουν την εποχή.

Ως γνωστόν, ο φουτουρισμός εκδηλώθηκε αρχικά σαν τάση στην τέχνη στην Ιταλία, και αντιπροσώπευε την επαναστατική προσπάθεια

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

μιας μερίδας Ιταλών καλλιτεχνών να ανατρέφουν την ακαδημαϊκή παράδοση και να δημιουργήσουν μια τέχνη που θα εκφράζε τα «χειροποίητα θαύματα» της σύγχρονης εποχής. Αντιπρόσωπος της σχολής ήταν ο Μαρινέτι, που έγραφε ποιήματα χρησιμοποιώντας σπασμένες και ασύνδετες εκφράσεις και που τελικά κατόρθωσε να υποστηρίξει τον πόλεμο σαν μέθοδο αντιμετώπισης και ικανοποίησης της τέχνης.

Ο Ιταλικός φουτουρισμός προσπάθησε να απεικονίσει το αντικείμενο στη δυναμική του αλληλοεξάρτησης με το περιβάλλον του. Αφού αρχικά έδωσε μια νέα πνοή στην τέχνη της εποχής, τελικά έγινε εκφραστής αντιδραστικών ιδεολογιών και συγκεκριμένα του Ιταλικού φασισμού.

Στην καθυστερημένη Ρωσία, η εμπειρία της βιομηχανοποίησης και οι απότομες αλλαγές που συνετέλεσαν στις αρχές του 20ου αιώνα σαν αποτέλεσμα της, είχαν την αντανακλαστική τους στην αναζήτηση νέων μορφών τέχνης, και αυτό το ρόλο έπαιξε ο ρωσικός φουτουρισμός. Αντίθετα, όμως, με τους Ιταλούς φουτουριστές, ο Μαγιακόφσκι προτιμούσε την «αυθάδη» γλώσσα και, πιο σπουδαίο, σύνδεσε την τέχνη του με το επαναστατικό κίνημα της εποχής. Σαν πα-

ράδειγμα αποφυγής λογοτεχνικών σχημάτων και σύνδεσης της τέχνης με τα καθημερινά λαϊκά προβλήματα δίνουμε τους ακόλουθους στίχους:

Ξέρω —
ένα καρφί στη μπότα μου που
είναι πιο εφιαλτικό απ' όλες τις
φαντασιώσεις του Γκαίτε

Σ' όνομα του φουτουρισμού, ο Μαγιακόφσκι και άλλοι συνάδελφοί του όργωναν τη Ρωσία, διαβάγοντας ποιήματα και εξηγώντας το μαγικό τους. Η ποίησή τους απαγορεύτηκε πολλές φορές α-

πό το Τσάρο και πολλοί εκδότες αρνούσαν να δημοσιεύσουν τη δουλειά τους. «Οι εκδότες δεν μας θέλουν. Οι καπιταλιστές τους μύτες μύριστσαν το δυναμισμό που υπάρχει σε μας».

Στη Ρωσία, οι φουτουριστές ήταν οι πρώτοι οργανωμένοι καλλιτέχνες που αφιέρωσαν την πνευματική τους παραγωγή στην Οκτωβριανή Επανάσταση, και εκφράσαν τις φιλοδοξίες και ελπίδες της εποχής. Ο Μαγιακόφσκι εργάστηκε για διάφορα περιοδικά, όπως ήταν «η τέχνη της κομμούνιας», τό «Λέφ» που αποτελούσε την πρωτοπορία ανάμεσα στα διάφορα καλλιτεχνικά ρεύματα και αποσκοπούσε στο να δημιουργήσει μια τέχνη αντίστοιχη προς την κοινωνική επανάσταση. Γύρω απ' αυτά τα έντυπα αναπτύχθηκε η τάση των κοστρουκτιβιστών που ήθελαν να τεθεί τέρμα στις παλιές ελιτιστικές μορφές τέχνης. Ήθελαν να συντρίψουν το φράγμα μεταξύ ζωής και τέχνης, ζητώντας μορφές που θα ένωναν τη τέχνη με τις βιομηχανικές τεχνικές σ' ένα εργατικό κράτος. Επιζητούσαν τη συσχέτιση της τέχνης με τη μηχανική, τη μουσική με τη ζωγραφική, τη ποίηση με το σχέδιο, τις καλές τέχνες με την προπαγάνδα, το στούντιο με τη δράση... Η τέχνη δεν θα μινε πια απόλαυση των όληνών και δικαιοδογία για τους τεμπέληδες. Η τέχνη, σ' ένα εργατικό κράτος θ' ακολουθούσε τους ανθρώπους σ' όλες τις πτυχές της δραστηριότητάς του, και θα βγαίνα από τα κλουδιά που φυλάκιστηκαν κάτω από το καπιταλιστικό σύστημα.

Στο ποιητικό του έργο «τα 150.000.000» ο Μαγιακόφσκι

γράφει:

Θα συντρίψουμε τον παλιό κόσμο άγρια
θα βροντήσουμε
ένα νέο μύθο πάνω απ' τον κόσμο

Θα ποδοπατήσουμε
το φράχτη που χεράνουν
κάτω απ' τα πόδια μας.
Θα φτιάξουμε μια νέα μουσική κλίμακα
από το σφάγιο τόξο.
Τριαντάφυλλα και θυνερα
εξευτελισμένα από τους ποιητές
θ' ανοίξουν.
σ' ένα νέο φως
για τη χαρά των ματιών μας
τα μάτια των μεγάλων παιδιών.
Θ' ανακαλύψουμε νέα ρόδα
ρόδα από πρωτεύουσες με
πέταλα από πλατείες

Στην Ρωσία της επανάστασης το κάθε τι φαινόταν δυνατό. Κι' ο Μαγιακόφσκι το έννοοσε όταν έλεγε ότι «οι δρόμοι είναι τα πινέλα μας και οι πλατείες είναι οι παλέτες μας».

Είναι αλήθεια πως ο Λένιν δεν συμπαθούσε το φουτουρισμό. Πολύ σύντομα, όμως, άρχισε να συμπαθεί τον Μαγιακόφσκι. Σ' ένα λόγο του το 1922 ο Λένιν αναφέρθηκε σ' ένα ποίημα του Μαγιακόφσκι που σατίριζε τη μαγία των μπολσεβίκων για τις πολλές συνεδριάσεις, και είπε: «Δεν ξέρω για την ποίηση, αλλά δσον αφορά την πολιτική πλευρά είναι απόλυτα σωστός».

Αργότερα, όταν οι μέρες του επαναστατικού πυρετού τελείωσαν για να ακολουθήσουν οι συμβιβασμοί της Νέας Οικονομικής Πολιτικής, ο Μαγιακόφσκι άρχισε να γράφει πικρούς στίχους ενάντια στους νέους γραφειοκράτες και τεχνοκράτες, ενάντια στην πασοδορομηση, όπως την είδε.

Αυτή η πορεία συνεχίστηκε και το 1929 γράφει μια ποιητική αναφορά στο νεκρό Λένιν:

Πολλοί, χωρίς Έσένα
έχουν ξεφύγει από το δρόμο.
Τάσοι πολλοί
διάφοροι δέμιοι
και άγριες
διασχίζουν πάνω και κάτω
τη Σοβιετική γή.

Κουλάκοι
γραφειοκράτες
και δικωητικοί
Σεχταριστές
μεθυστακας
και βέτραχοι

Βαδίζουν υπερεπτικά
φουσκώνοντας έξω το στήθος
με τις τσέπες γεμάτες πέννες
και καλάδια με διαταγές.

Περίπου αυτή την εποχή 1299—30 η δουλειά του άρχισε να υφίσταται επιθέσεις, και τα περιοδικά που εκδίδαν οι κοστρουκτιβιστές να μποθακάρονται και αργότερα να κλείνονται. Η τέχνη σταμάτησε πια να κατεβαίνει στους δρόμους και γύρισε ξανά στα στούντιο και τα μουσεία.

Στις 14 τ' Απριλίου 1930 ο Μαγιακόφσκι αυτοκτόνησε. Λίγο πριν αυτοκτονήσει έγραφε «...το καρδί με την αγάπη της ζωής, συντρίφτηκε πάνω στους βράχους των φιλιςταίων...».

ΔΙΠΛΑΣΙΑ ΔΙΔΑΚΤΡΑ

Για τους ξένους φοιτητές στην 'Αγγλία

Η κυβέρνηση της 'Αγγλίας μελετά την αύξηση πανεπιστημιακών διδάκτρων για φοιτητές που προέρχονται από ξένες χώρες για το χρόνο 1977.

Μας λέει η 'Αγγλική κυβέρνηση ότι η προφορά των ξένων φοιτητών για την συντήρηση και των εφοδισμών των Πανεπιστημίων είναι μόλις 10% του συνόλου των εξόδων. Έπικρατεί μάλιστα η αντίθεση ότι οι ξένοι φοιτητές σπουδάζουν με λεφτά του 'Αγγλικού δημοσίου.

Πολλοί ύπατοι αρμοστές διαόρων χωρών σε συνεχείς συσκέψεις τους μελετούν το θέμα και προβαίνουν σε διάφορα διαβήματα προς την κυβέρνηση της 'Αγγλίας.

Ας προσπαθήσουμε όμως να δούμε το θέμα κάπως διαφορετικά.

Η 'Αγγλία εδώ κι αρκετό καιρό συνταράσσεται από εσωτερική οικονομική κρίση. Το

επίπεδο της ανεργίας αυξάνει από μέρα σε μέρα. Οι διαηλώσεις των εργατών είναι ματωμένα παραδείγματα του ότι ο 'Αγγλικός καπιταλισμός παρδευμένος μέσα στα 'Αμερικανικά συμφέροντα δεν μπορεί να δώσει καμιά λύση σε κανένα πρόβλημα. Και το αυτό γιατί οποιαδήποτε προσπάθεια γίνει για να επιλυθεί ένα πρόβλημα — όπως τα διδάκτρα στα Πανεπιστήμια για ξένους φοιτητές — δεν έχει, εσάη στα συμφέροντα του λαού αλλά τα συμφέροντα της οικονομικής ολιγαρχίας που έδωσε την τύχη της χώρας στο άρμα των 'Αμερικανικών μονοπωλίων.

Ζημιώνει μς λέν το 'Αγγλικό δημόσιο διότι χρηματοδοτεί την φοίτηση ξένων φοιτητών. Κατά πλειοψηφία οι ξένοι φοιτητές προέρχονται από χώρες της Κοινοπολιτείας. Δηλ. από χώρες που διετέλεσαν κάτω από τον ιμπεριαλιστικό ζυ-

γό της μεγάλης μητρόπολης.

Και για τα χρόνια που ο 'Αγγλικός αποικισμός έμεταλλευόταν τις πολυτοπαγωγικές πηγές των αποικιών και την φθηνή εργατική δύναμη, και για τα χρόνια που το 'Αγγλικό κοινό εξασφάλιζε κάποιον εύδους ετήμερια σε δόρος των λαών των αποικιών δεν υπήρχε το θέμα της αύξησης των διδάκτρων.

Τώρα όμως που οι λαοί ξύπνησαν, τώρα που η μόρφωση είναι πρωταρχική αναγκαιότητα για την κοινωνική πρόοδο και παράγοντας στάθμησης της επικοδομητικής προσφοράς για κοινωνική αλλαγή, γεννάται ένα νέο είδος αποικισμού.

Αντί να υπάρχουν στρατεύματα, αντί να σπαταλούνται δυνάμεις και να διατρέχουν κινδύνους για την διαφύλαξη των αποικιών και την έμμετλήνωση τους, μια και οι λαοί άρχισαν να ξυπνούν και να ζητούν τα

δικαιά τους για τις μορφώνονται, προτίμησαν διαφορετικές μεθόδους έμμετλήνωσης.

Προσπαθούν με κάθε τρόπο να ελέγξουν τις οικονομίες των χωρών του Τρίτου Κόσμου με τις διάφορες επενδύσεις, το αμφοτέρω αμς 'αποδορ από αμνηση και υποστήριξη φασιστικών και άλλων αντιδραστικών καθεστώτων σε χώρες του Τρίτου Κόσμου.

Τώρα το συγκεκριμένο μέτρο αποσκοπεί στο να στερέσει από τις φτωχές χώρες τις αναγκαίες τεχνικές γνώσεις και μόρφωση που χρειάζονται για την ανάπτυξή τους.

Οι ξένοι φοιτητές στην 'Αγγλία δεν πρέπει να δεχτούν παθητικά το αυτό το μέτρο. Μαζί με τους 'Αγγλούς συναδέλφους τους και με την υποστήριξη της εργατικής τάξης, μέσα στο σπασμό πνεύμα διεθνιστικής αλληλεγγύης στο αντιφασιστικό τοίχο μέτρο της Βρετ Κυβέρνησης.

ΤΑΛ ΕΛ ΖΑΑΤΑΡ:

ΣΥΜΒΟΛΟ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗ ΝΙΚΗ

Η Λιβανική κρίση, ο εμφύλιος πόλεμος, η Συριακή εισβολή συνθέτουν μία τραγωδία που φέρνει στην επιφάνεια τόσα προβλήματα που τείνουν να συγχύσουν την αντικειμενική πραγματικότητα. Η Σ.Ε. είχε την περασμένη εβδομάδα μία πολύ διαφωτιστική συνομιλία με στέλεχος της οργάνωσης της Παλαιστίνης. Δημοσιεύουμε πιο κάτω τις βασικές θέσεις που εκτέθηκαν σ' αυτή τη συζήτηση.

Το Παλαιστινιακό άρχισε όπως και το Κυπριακό. Έμεις οι Παλαιστίνιοι βρισκόμασταν σκορπισμένοι σε Άραβικά κράτη και δεν καταφέραμε να πάρουμε όπλα από το πρώτο καιρό της κατοχής. Περιμέναμε αποτελέσματα από τα ψηφίσματα των Ε.Ε.

Το 1965 κηρύξαμε τον ένοπλο αγώνα μέσα σε πολύ δύσκολες συνθήκες. Υπήρχε για μας μόνο η θέληση του Παλαι-

στινιακού Λαού. Πολλοί από την ήγεσία μας ήταν φυλακισμένοι στις φυλακές της Συρίας και των άλλων αραβικών καθεστώτων.

Όταν κηρύξαμε τον ένοπλο αγώνα ξέραμε ότι θα αντιμετωπίσαμε δυσκολίες. Όλα τα Άραβικά καθεστώτα εμπόδιζαν την δράση μας, συνελάμβαναν και φυλάκιζαν τους αντάρτες μας. Βλέπαμε την κατάσταση και είχαμε πεί ότι σύμμαχοι μας είναι οι λαοί της περιοχής. Ηο-

θαν οι σφαγές στην Ιορδανία το 1970, μαζί με τις σφαγές άρχισε και η εφαρμογή του σχεδίου, ενάντια στο Παλαιστινιακό Λαό. Η Ιορδανία άρχισε να εκπαιδεύει φασιστικά στελέχη των φαλαγγιτών. Μέσα σ' αυτά τα 4 χρόνια το Λιβανέζικο καθεστώς άρχισε επιθέσεις ενάντια στη Παλαιστινιακή επανάσταση. Είμαστε προετοιμασμένοι. Είχαμε πάρει μία μεγάλη εμπειρία από τις σφαγές στην Ιορδανία. Σ' αυτή τη μάχη μας δοήθηκε το προοδευτικό κίνημα του Λιβάνου.

Μόλις άρχισαν οι συγκρούσεις απέδειξαν οι Παλαιστίνιοι και οι προοδευτικοί Λιβανέζοι την παρουσία τους και κόντευαν να λήξουν οι συγκρούσεις υπέρ των προοδευτικών στο Λίβανο.

Τότε ήταν που μπήκε στη μέση το Συριακό καθεστώς. Μπήκαν στον Λίβανο για να κηδεμονεύσουν τη Παλαιστινιακή επανάσταση και να αποπλίσουν τους αντάρτες. Νόμιζαν πως θα το κάμουν μέσα σε σαρανταοχτώ ώρες και περίμεναν να βοηθήσουν σ' αυτό οι φιλοσυριακές δυνάμεις μέσα στο Παλαιστινιακό κίνημα. Όμως αντίθετα η εισβολή προκάλεσε εσωτερικά προβλήματα στο Συριακό καθεστώς.

ΤΑΛ ΕΛ ΖΑΑΤΑΡ

Δεν είναι θρησκευτικός ο αγώνας στο Λίβανο, είναι συγκρούσεις των αντιδραστικών και του ιμπεριαλισμού με τους προοδευτικούς. Στους τρεις καταυλισμούς που βρίσκονται σε έδαφος που κυριαρχούν οι Φαλαγγίτες (Τάλ Έλ Ζαάταρ, Έλ Πάσκι, Ντουπάι) κατοικούν κατά πλειοψηφία χριστιανοί Παλαιστίνιοι.

Περικύκλωσαν τον καταυλισμό Τάλ Έλ Ζαάταρ εδώ και 10 μήνες κατάφεραν όμως να τον πλησιάσουν πριν 25 μέρες και να άπακόψουν τις επικοινωνίες και τον άνεφοδιασμό. Οι πρόσφυγες

του καταυλισμού όμως απέκρουσαν μέχρι τώρα 55 επιθέσεις από τους Φαλαγγίτες και τους Σύριους.

Περνούμε δύσκολες στιγμές, είμαστε όμως αισιόδοχοι για το μέλλον. Η αντίσταση στο Λίβανο αλλάζει το ισοζύγιο. Η υποστήριξη του Άραβικού λαού φωντάνει ολοένα όσο κι αν τα

Άραβικά καθεστώτα στην ουσία αδιαφορούν.

Οι προοδευτικές δυνάμεις θα νικήσουν στο Λίβανο. Και μέσα σ' ένα προοδευτικό Λίβανο η Παλαιστινιακή επανάσταση θα φωντάνει ακόμα περισσότερο. Ο ιμπεριαλισμός και ο Σιωνισμός θα νικηθεί για άλλη μία φορά.

η εκτ. γραμματεία της εδεν στον πρεσβυ της κουβας

Το Κ.Σ. της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ απέστειλε προς τον πρεσβυτή της Κούβας στην Κύπρο Δρα Χοσέ Λουίς Γκάλπε το πιο κάτω τηλεγράφημα:

«Το Κ.Σ. της Σ.Ν. ΕΔΕΝ εκφράζει μέσω σας, τα πιο θερμά συγχαρητήρια στην επαναστατική Κυβέρνηση, το Λαό και τη νεολαία της Κούβας με την ευκαιρία της 23ης επετείου της κουδανέζικης επανάστασης.

Το παράδειγμα της επαναστάσεώς σας φωτίζει τους αγώνες όλων των λαών για την α-

λλαγή από την ιμπεριαλιστική εξάσκηση και για σοσιαλισμό.

«Η εμπειρική βοήθεια της επαναστατικής Κούβας στον αγώνα του Άγκολέζικου λαού συγκινεί βαθιά και τον αγωνιζόμενο λαό της Κύπρου και τον βοηθά να κλιμακώσει τον αγώνα του σημερινού στη βοήθεια και τη συμπαράσταση των πραγματικών φίλων. Η Κούβα μας έδωσε ένα παράδειγμα πραγματικής διεθνοποίησης αλληλεγγύης.

Ευχόμαστε κάθε επιτυχία στο δύσκολο δρόμο της οικοδόμησης του σοσιαλισμού».

ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΗΝ ΕΜΕ

Μετάχουν όλοι οι αυτοκινητιστές χωρίς κανένα απεργιακό σπάση στην απεργία τους ενάντια στην εργοδοσία τους, της Ελληνικής Μεταλλευτικής Έταιρείας.

Οι αυτοκινητιστές σε αντιπρόσωπο της εφημερίδας μας «Σοσιαλιστική Έκφραση» δήλωσαν τα εξής:

«Είμαστε περίπου 125 αυτοκινητιστές που δουλεύουμε με σύμβαση στην Ε.Μ.Ε. Κουβαλούμε πυρίτη της Έταιρείας με τους ίδιους όρους από το 1955. Όμως στην διάρκεια της 20ετίας που πέρασε τα έξοδα των αυτοκινη-

τιστών έγιναν τόσο τρομαχτικά που αδυνατούμε να εξασφαλίσουμε την διατροφή των οικογενειών μας.

Χαρακτηριστικά αναφέρουμε την αύξηση του πετρελαίου που από 60 μίλες πήγε στα 225 μίλες το γαλόνι. Αύξηση έγινε στα λάστιχα που από 30-40 λίρες έφτασαν στις 125 λίρες, αύξηση στην συντήρηση των αυτοκινήτων, αύξηση παντού».

Οι αυτοκινητιστές με την απεργία τους ζητούν αύξηση στις απολαβές για να καλύψουν τα έξοδά τους, και αναθεώρηση της σύμβασής. Η

απεργία έγινε ύστερα από προειδοποίηση στην εταιρεία που στάλθηκε στις 12 του Ιούνη μέσω των συντεχνιών.

Στην επιστολή τους οι αυτοκινητιστές ζητούσαν ικανοποίηση των αιτημάτων τους αλλιώς θα προχωρούσαν σε απεργία. Η Ελληνική Μεταλλευτική Έταιρεία περιφρονητικά δεν έδωσε καμιά απάντηση. Ούτε διαπραγματεύσεις ούτε τίποτε άλλο.

Έτσι άρχισε η απεργία την Πέμπτη 21 του Ιούλη. «Θα συνεχίσουμε μέχρι να δικαιωθούμε» δήλωσαν οι απεργιοί.

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Έσωτερικό 24 φύλλα 1500 μίλες
Έξωτερικό 24 φύλλα 2000 μίλες
Τιμή φύλλου 50 μίλες.

Οι έπιταγές στο λογαριασμό
1762 Λαϊκή Τράπεζα Κύπρου
Λευκωσία.

Η Σοσιαλιστική Έκφραση θα διατείνεται στα Γραφεία της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 23
Λευκωσία ή για συνδρομές
Τ.Κ. 1064 Λευκωσία.